Јарослав Миколајевски

СВЕТ ЈЕ ПРЕЖИВЕО ЈОШ ЈЕДАНПУТ

КЛАВИРШТИМЕР

За кафу је данас већ касно, рекао је
стављајући инструменте у торбицу
и, као да је он отац или мајка ових девојчица,
за играње малим црницима на клавијатури такође
додао је, спуштајући клапу пијанина тик пред врховима
прстију мојих ћерки.
А оне, схвативши лекцију
прикљештених дланова, почеле су да траже у себи сањивост
живећи већ за десетак минута краће, можда баш
за време, које ће да им за осамдесет година
понестане да се сете, забораве, изговоре.

ПОСМРТНИ ЖИВОТ ДЕДИНЕ КОВАЧНИЦЕ

стаза ка себи, свему је далека:

последњи његови коњи одавно су потковице
окачили да под кровом висе
за срећу неког непознатог човека

бандажи последњег фијакера
продати су за сточић и три лустера

тестере су непотребно изгубиле зубе
на балванима који су и сами иструлели брзо

чак се и жарачима канце тупе
дечаци их набијају у траву да означе гол

само у орнаменте оних ретких крстача
које је исковао за рођаке још увек навраћају
жижак и миш (наравно не онај исти за кога
је смишљао замке: са њим већ годинама срдачно
расправља о томе шта се у ковачници Бога
смрвило под чекићем, а шта је у њој вечно)

ЋЕРКАМА, ЗА ДОБАР ДАН, НАКОН ОЛУЈЕ

свет је преживео још једанпут
песница облака негде другде прети људским стадима

а све је указивало на супротно:
дрвеће је у паници губило круне
олуци су плесали како је олуја свирала
тама се од страха облачила у муње

птице нису побегле јер нису имале где:
чак и са висине гнезда роде
хоризонт је био стегнут као гумица на тегли

Прегажене жабе и сасушени гуштери
бубрили су на улицама у животодајној течности

и не знам зашто је Бог у својој савести
одлучио да ово није добро време за смак света:

можда се изненадио због покрета
водоземаца и гмазова ускрслих из баре

или се сетио Ноа због чамаца од коре који крстаре

а можда му се план великог купања учинио смешан
видевши ваше ружичасте костиме на жици за сушење веша

на крају није важно шта нас је спасило
доста да је само лупило неко прозорско крило

завило бљеснуло хукнуло занемело

ове ноћи ништа се није бесповратно уквасило
и није се сањало ништа што се не би смело

небо се опило дугом и сада та трака
пулсира као под креденцом срце у јунака.

ЈАРОСЛАВ МИКОЛАЈЕВСКИ је рођен 1960. године. Објавио је књиге песама *А сведок је снег*, *Успаванка за оца*, *Убиство из љубави*, *Не прилазећи Лепој*, *Који ме имају*, *Негде у зору* и избор из поезије *У мојој кући више нема духова*. Живи у Варшави.